

Диспозитив

- 1) Член 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че физическо лице, което по силата на договор като сключен с финансово предприятие финансов договор за разлики извършва финансови сделки чрез посредничеството на това предприятие, може да се квалифицира като „потребител“ по смисъла на тази разпоредба, ако сключването на посочения договор не е част от търговската дейност или професията на това лице, което запитващата юрисдикция следва да провери. За целите на тази квалификация, от една страна, фактори като обстоятелството, че посоченото лице е извършило голям брой сделки за относително кратък срок или че е инвестирало значителни суми в тези сделки, по принцип като такива са ирелевантни, и от друга страна, по принцип като такова е без значение обстоятелството, че лицето е „непрофесионален клиент“ по смисъла на член 4, параграф 1, точка 12 от Директива 2004/39/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година относно пазарите на финансови инструменти, за изменение на Директиви 85/611/ЕИО и 93/6/ЕИО на Съвета и Директива 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 93/22/ЕИО на Съвета.
- 2) Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че за целите на определянето на компетентния съд предявеният от потребител иск на деликтно основание попада в обхвата на глава II, раздел 4 от този регламент, ако е неразделно свързан с действително сключен договор между потребителя и търговеца, което националната юрисдикция следва да провери.

(¹) ОВ С 381, 22.10.2018 г.

Решение на Съда (първи състав) от 19 март 2020 г. (преюдициално запитване от Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Унгария) — LH/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Дело C-564/18) (¹)

(Преюдициално запитване — Политика относно убежището — Общи процедури за предоставяне на международна закрила — Директива 2013/32/ЕС — Молба за международна закрила — Член 33, параграф 2 — Основания за недопустимост — Национална правна уредба, съгласно която молбата е недопустима, ако кандидатът е пристигнал в съответната държава членка през страна, където не е изложен на преследване или на опасност от тежко посегателство или ако тази страна предоставя достатъчна закрила — Член 46 — Право на ефективни правни средства за защита — Съдебен контрол на административните решения за недопустимост на молби за международна закрила — Осемдневен срок за произнасяне на съда — Член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз)

(2020/C 222/10)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: LH

Ответник: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Диспозитив

- 1) Член 33 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която позволява да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила, с мотива че кандидатът е пристигнал на територията на съответната държава членка през страна, където не е изложен на преследване или на опасност от тежко посегателство, или в която е гарантирана достатъчна степен на закрила.

- 2) Член 46, параграф 3 от Директива 2013/32, разглеждан през призмата на член 47 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която съдът, пред който се обжалва решение за отхвърляне на молба за международна закрила като недопустима, има осемдневен срок, за да се произнесе, при положение че този съд не може да гарантира в посочения срок ефективността на материалноправните норми и на процесуалните гаранции, признати на кандидата от правото на Съюза.

(¹) ОВ С 436, 3.12.2018 г.

Решение на Съда (пети състав) от 2 април 2020 г. (преюдициално запитване от Bundesgerichtshof — Германия) — Coty Germany GmbH/Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

(Дело C-567/18) (¹)

(Преюдициално запитване — Марка на Европейския съюз — Регламент (ЕО) № 207/2009 — Член 9 — Регламент (ЕС) 2017/1001 — Член 9 — Право, предоставено от марката — Използване — Съхраняване на стоки за целите на предлагането или пускането им на пазара — Държане на склад с оглед на изпращането на стоки, нарушаващи право върху марка, които се продават на електронен пазар)

(2020/C 222/11)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesgerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Coty Germany GmbH

Ответници: Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

Диспозитив

Член 9, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката [на Европейския съюз] и член 9, параграф 3, буква б) от Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че за лицето, което държи на склад за трето лице стоки, нарушаващи право върху марка, без да знае за това нарушение, трябва да се счита, че не съхранява тези стоки за целите на предлагането или пускането им на пазара, по смисъла на тези разпоредби, ако самото то няма такива цели.

(¹) ОВ С 427, 26.11.2018 г.